

И въпроси^{те} го нападаха, неумолими и съдбовни.

Открай време хората диреха истината. И не я намираха. Не беше ли пожелал Мани да ~~види~~ събере в едно ученията на Зороастра, Буда и Христа?

Асен усети И изведнѹж ~~Тяжките~~ да се прояснява в него тежката мрачевина. Той бе разбрал. Ученията не се проповядваха, за да бъдат полезни на хората.

Те се изпълняваха.

И мисълта му догони далечния наставник, примас Василий, който през целия си живот бе изпълнявал това в което беше вярвал. Щом минеше празника на Иван Кръстител, царят смяташе да замине за Света гора, където строиха кула в чест на малкия княз Михаил, кръстен на името на благочестивия свети цар Михаил Борис. Там, при мъдрия столетник, последна останка от времето на стария Асен, на Калопетра и Калояна - при този най-верен приятел и предан съветник, той смяташе да прекара няколко седмици в почивка и оглѹбение.

В църквата бе тихо. Белите вощеници трепкаха в едри ~~клички~~ пламъчета и осветяваха прекрасната плетеница от букви, издълбана в мрамора от майстор Драган.

" ...Тъй като Бог така заповяда, понеже без него нито дело, нито слово се извършва. Нему слава во веки, амин."

Когато излезе навън, Асен усети с доволство как топлият въздух проникне в тялото му с приятни тръпки, след хладината на дебелите каменни зидове. По лицето му се изопна радостна изненада.

Срещу него идваше с бързи крачки любимия му приятел, протосеваст Прияд. Явно беше, че той е чакал излизането му от църквата, за да го съпроводи нагоре, когато се изкачва по стръмния друм към Малката порта.

Хората се стъписваха, поразени от необикновеното щастие да срещнат самодържеца сам, без охрана и свита, да върви придружен от протосеваста, приемайки с любезна усмивка поклоните на търновци. Деца приближаваха и целуваха десницата му, девойки поднасяха китки, старци го спираха и заговаряха.